

Зміст

Розділ 1. Село.....	3
Розділ 2. Вишневі дива.....	12
Розділ 3. Залізна Баба	19
Розділ 4. Пінька	25
Розділ 5. Зірвана експедиція	32
Розділ 6. Таємниця Залізної Баби.....	38
Розділ 7. Експедиція до закинутої хати.....	44
Розділ 8. Бабусин онучок	49
Розділ 9. Вихор прилітає.....	55
Розділ 10. Турфірма	62
Розділ 11. Пег Паулер	71
Розділ 12. Третій урок майстра Літайстра	81
Розділ 13. Викрадення.....	85
Розділ 14. Великий збір.....	93
Розділ 15. Петькова хвороба.	101
Розділ 16. Остапчик бушує.....	114
Розділ 17. Обмінник.....	120
Розділ 18. Пам'ятні машини майстра Мнемонізіса ...	125
Розділ 19. Розвідка боєм.....	131
Розділ 20. Клопіт з Перелесником.....	137
Розділ 21. Банк	143
Розділ 22. Духи розлітаються	154
Розділ 23. Радість повертається	163
Розділ 24. Арешт	168

Розділ 1. Село

Остання декада червня стала для Інги часом змін: вона разом з дідусем і бабусею поїхала до села, зачинивши міську квартиру на ключ. Було трохи невесело залишати рідну домівку, але гіркота суму притуплювалася передчуттям чудового літа у гарному тихому місці.

Сказати, що наприкінці весни Інжине життя змінилося докорінно, це не сказати нічого. Бо якщо раніше вона могла лише уявляти собі якихось фантастичних істот, котрі живуть поряд з людьми, але на очі їм не показуються, то тепер вони стали реальнішими за реальних. І з цим уже нічого не поробиш. А ще були польоти. Кожна людина літає уві сні: хтось — в дитинстві, а хтось — усе своє життя. Але вранці, коли ти прокидаєшся і реальний світ поблажливо киває на світ снів, душу кожної людини огортає сум — так хочеться літати і тут, долаючи гравітацію так само легко, як і уві сні. Енергетичний вихор, що прокинувся у Інжиному тілі під час травневої грози, став тією немислимо дорогою винагородою за тисячі годин щирих мрій. Вона встигла познайомитися з Нічною і Денною Громовицями, з майстром Хмарником і ще з багатьма іншими дивовижними істотами, яких так багато за межами звичного людського сприйняття. І як добре, що існує Глобальна Служба Щастя, яка дарує людям надію на краще. А без неї як же? Ворогів і зла не бракує і в цьому загадковому світі, прихованому від більшості людей. Хіба без надії можна впоратися з усілякими поганцями? Одне тільки засмучувало дівчинку — відсутність гроз. Без них вихор не прокинеться, а отже й літати вона просто так не зможе. Інзі здавалося навіть, що зараз вона стала набагато слабшою, ніж була ще кілька тижнів тому. І як це воно так буває? Проте перейматися цим не слід, адже дідусь вчив, що найгірше у житті — штиль. А от хвилі, що розгойдують твій корабель, це рух вперед, і байдуже, що ти летиш вниз, бо за мить опинишся вже на самому гребені.

Інга хоч і почувалася ослабленою тілесно, все ж лишалася бадьорою духом. Вона згадала, як зовсім недавно разом з солдатами Підземної Громовиці відбила навалу потвор Тартарегії, а потім билася з Космотуменовими агентами. На щастя, вона була не сама, а з друзями, без яких у житті по-справжньому важко. І взагалі, вражень навалилося стільки, що поїздка до села мала б допомогти укласти все почуте, побачене й пережите у валізку власного життєвого досвіду. Однак передчуття підказувало, що спокую цього літа вона не матиме. Якщо додати до цього відсутність друзів, то літо взагалі мало б стати не вельми веселим, але Інга не втрачала надії, незважаючи ні на що.

Автобус тим часом весело долав підйом і спуски на звивистій асфальтівці, що повторювала майже всі вигини невеликої річки. Інга знала на цій дорозі кожен поворот. Ось вони вїхали в село, і дівчинка прикипіла до вікна, щоб укотре подивитися на «динозаврячі ноги». Звичайно ж, ніхто у селі динозаврів не тримав, — де би тут узялися вимерлі доісторичні монстри? — просто на одному підвір'ї росла поряд пара не дуже високих середнього деревного віку ясенів з чудернацькими вузлуватими коренями, що і справді нагадували велетенські лапи страхітливих ящерів.

До дідусевої хати йшли польовою дорогою, що оперізувала пагорб, схожий на маленьку планету, притягнуту Землею у її космічних мандрах. Принаймні Інзі завжди так думалось, бо пагорб цей і справді був якимось незвичайним — інопланетним чи що.

Дідусева хата стояла у компанії ще двох білостінних сусідок посеред великого саду. Її видно було здаля, і з віконця на її горищі відкривалася неозора далечінь. Що й казати, але дідусів дідусь, видно, теж, як і його праправнучка, тішився небом і вітром, якщо поставив хату на такому чудовому узвишші.

За городом буяло травами пасовисько, що раніше було колгоспним полем. Це поле нагадувало Інзі море: брижі трав у вітряні дні не поступалися морському хвилюванню; поле, як і море, здавалося неосяжним, бо на

обрїї не було й деревця, а села якось розбіглися і повсідалися по річкових долинах, тож пагорби скидалися на велетенські застигли вали, над якими про щось перемовлялися всюдисущі невтомні чайки. Інга пригадала собі, як торік один хлопчик, приїхавши на гостину до дідуса і бабусі з Одеси, чи не вперше побачив зграю граків і галок, чим був здивований неабияк і всім захоплено розповідав про чорних чайок.

На чистому городі — незаперечна дідусева заслуга — ніжилися на сонці, співаючи його проміння до краплинки, рядочки моркви, буряка, кропу, цибулі — всього-всього, чим багата літня земля.

Поки дідусь із бабусею заново обживали хату, Інга подалася у поле, щоб полікуватися від привезеного з міста суму. Жменька вітру, жмуток сонячних промінців, пригорща цвіркунових пісень — і сум пропав безслідно. Щоб закріпити лікувальний ефект, дівчинка лягла на траву і здивилася на хмари. Білі мандрівниці пливли собі кудись, щохвилини міняючи форму. Інзі подумалось раптом, що то якась невидима оку господиня витирає білосніжними ганчірками хмар небесне склепіння, готуючись до приходу таємничих гостей. А може, то майстер Хмарник чекає когось у гості? От тільки ні про яку господиню він ніколи не згадував. Запитати би про це у Гроловиці, та тільки навіщо відривати її від важливих справ такими дурницями?

— Перепрошую, але це не дурниці, — мовив хтось у Інги над вухом, і вона навіть не встигла здивуватися, що цей «хтось» читає її думки. — І не треба думати, що я читаю твої думки.

— Хто тут? — Інга від несподіванки сіла і стала крутити головою по сторонах. — Я що, спілю?

— Яке там, — хмикнула невидимка з помітним відтінком досади.

— Ви з якогось департаменту?

— Ні з якого я не департаменту, — сердито відказала невидима істота. — І отак щоразу: всі мене хочуть запропорити до якогось департаменту. А може, я не хочу працювати ні у яких департаментах? Мені й тут непогано ведеться.

— Хто ви? Покажіться! — і собі почала дратуватися Інга, бо розмовляти з незнайомими невидимками їй страшенно не подобалося.

— Покажуйся тут усім, — і далі бурмотіла невидима проява. — А може, я не хочу показуватися?

— Тоді й говорити не потрібно, — насупилася Інга і зробила вигляд, що їй байдуже, хоча насправді її аж розпирало від цікавості.

— Отакої! Прийшло на моє поле, розляглося тут, вим'яло траву та ще й гнівається!.. — Невидимка явно була не в гуморі.

— Я вам нічого не зробила, чого ви від мене хочете?

— Та нічого... Стривай-но, у тебе голос не болючий, приємний. Дитячий чи що?.. А то я вже думала, що знову якийсь п'яничка приперся, — несподівано подобрішала невидима проява.

— А що, мій голос вам видався схожим на голос не зовсім тверезого чоловіка? — здивувалася дівчинка такій переміні.

— По-перше, невидимому завжди погано видно видимих; по-друге, звідки мені знати, якими голосами розмовляють п'янички? — почала виправдовуватися невидимка, хоча нотки осуду в її голосі не зникли остаточно.

— Та то я так спитала, — знітилася Інга і встала.

— А ти на мене чого ображаєшся? Можеш собі лежати, тільки обережно, а то маки й волошки припізняться цвісти.

— Через мене? — здивувалася Інга.

— Ти би хотіла, щоб через тебе, — невдоволено пробурчала невидимка і замовкла.

Інга раптом зрозуміла, що її співрозмовник чи співрозмовниця пішла по-англійськи, не прощаючись.

Якби щось подібне сталося торік, то, звичайно ж, Інга б неабияк здивувалася і, може, навіть злякалася б, але після травневих пригод їй стало якось навіть затишно і цікаво, бо наоколичній світ виявився повним усіляких таємниць. Нічого, заспокоювала себе дівчинка, та буркотлива проява ще заговорить.

Після розмови Інга подумала, що даремно не взяла з дому окуляри, подаровані майстром Хмарником. Відправляючись на літо до села, вона твердо вирішила, що пора б і відпочити від тих шалених пригод, якими так щедро наділила її доля у травні. Та тільки з усього виходило, що відпочити навряд чи вдасться. З іншого боку, Інга не була певна, що Хмарникові окуляри покажуть їй примхливу охоронницю полів, тому й досадувати особливо не стала. Якщо вже почалися розмови, то й до очного знайомства справа колись дійде. Треба лишень потерпіти. Та тільки де ж його взяти, того терпіння?

— Інго! Ходи, пообідаємо! — гукнула бабуся у простір поля, знаючи, що її внучка може бути тільки там або хіба ще на річці.

— Я не голодна! — відповіла дівчинка. — Тут повітря дуже апетитне!

— Ходи-ходи, вигаднице, — сміялася бабуся. — Я тут млинці з черешнями досмажую!..

Від такої спокуси втриматися було важко, тому Інга підвелася з трави, вдихнула глибоко й помчала вниз, щомиті прискорюючись. Той шалений біг з пагорба в долину додавав сили, змушуючи відчувати кожен м'яз, кожную жилочку свого тіла.

Бабусі у хаті не було — вийшла, певно, на город за чимось. Щоб не спокушатися пахощами свіжопосмажених млинців, Інга, яка не звикла їсти сама, вирішила принести води. Вона підхопила порожні відра й вистрибом побігла до джерела, з якого її бабуся з дідусем і ще кілька їхніх найближчих сусідів брали неймовірно смачну прохолодну воду. Джерело це заслуговувало на окрему розповідь, бо схоже було на сільську піч: такий же півкруглий отвір у нижній частині порослого літнім різнотрав'ям пагорчика, тільки замість черині — прозора і холодна поверхня відстояної води.

Інга обережно занурила відра у водяне диво і, закусивши від зусилля губи, почимчикувала до хати. Дорогою їй стрілася тітка Зоська, огрядна, повільна, але страшенно

допитлива жіночка, яка мала дурну звичку швендіяти селом у пошуку свіжих пліток.

— Гляди ж, дитинко, рук собі не повривай, — співчутливо промовила тітка Зоська, навіть не відповівши на Інжине привітання. — А що, дідусь нездужає?

— Дідусь при доброму здоров'ї і в доброму гуморі, — чемно відказала Інга, відчуваючи якусь незрозумілу неприязнь до тітки Зоськи.

— Богу дякувати, — не вгавала допитлива тітонька. — Будеш тут ціле літо?

— Не знаю, — Інга поспішила зникнути з поля мови, але тітка Зоська вхопила її за руку, тож довелося поставити відра на стежку.

— Я твою маму добре знаю. Вона хоч і молодша трохи за мене, але були ми з нею раніше гарними подружками, — торочила тітка Зоська, однак Інга повірити у це ніяк не могла: її мама і ця неприємна громадянка — подружки? Та ніколи в світі! — От тільки товчеться вона, бідолашна, по світах. Чи ж то не можна тут якої роботи знайти? А все через твого тата... Ти не протисяв тому, що я тобі скажу, але твоя мама могла вийти заміж за такого красеня... Який то хлопець був! Картинка!.. Ні, таки даремно Настя за Костика не пішла...

Інга стояла, зціпивши зуби. Вона терпляче вислуховувала дурну балачку, готова щомиті зірватися. Але тітка Зоська мовби й не помічала загрози емоційного вибуху — правила своє.

— Даремно не пішла, це точно. А Костик тепер начальник, в районній адміністрації працює. Оце купив собі «Пежо» нове. З жінкою і сином у Карпати на вихідні катаються. Вийшла б твоя мама за Костика, і ви б каталися... Та що я таке кажу! Тоді б тебе на світі не було!..

— Все сказали? — не дуже чемно перервала Інга свою співрозмовницю, бачачи, що та має в запасі ще кілька мільйонів пустих слів.

— Та ти чого ж така нечемна — старших перебиваєш? Негарно, дитинко. Он у Костика хлопчик такий виховний, такий порядний — любо-дорого поглянути...

— То й розмовляйте з тим гарним і вихованим хлопчиком, чоґо ви до мене причепилися? — Інґа рішуче взялася за дужки відер і вже не спинялася до самої хвїртки.

Незрозуміла злість охопила дівчинку в одну мить. Ну яке діло тітці Зосьці до її тата з мамою? І для чоґо розводиться про якоґось давнього маминого кавалера? Що, навмисно хоче її розізлити? Якщо так, то навіщо їй це?

— Ото воно — міське виховання! — зловтішалася тітка Зоська. — До старшої людини таке сказати? І як не соромно? А батьки ж такі інтеліґентні та виховані...

Що вона там далі просторікувала, Інґа вже не чула, хоча дуже добре здогадувалася. Тітка Зоська говорила чи не те, що й Гуфічкова мамця у директоровому кабінеті, коли її Миколка відзначився «подвиґом» у Карпатах.

— Ти чоґо така захмурена? — спитала бабуся, зауваживши в онуки нетиповий вираз обличчя.

— Тітка Зоська дістала.

— Вона може, — усміхнулася бабуся. — А ти не зважай. Зоська як той кіт — все під ногами вертиться, хоче, аби їй на хвоста наступили, — тоді буде щаслива.

— А хіба можна бути щасливим, коли комусь вичи-туєш ні за що?

— Ну, не знаю. Зоська думає, що можна.

— Певно, я піду на «горішню палубу», — зітхнула Інґа. — Та відьма з мене всю душу виїла.

— То не вона тобі душу виїла, а її супутнички, — загадково мовила бабуся, проте Інґа пропустила ці слова повз уваґу.

Після спалаху роздратування ноги здавалися ватяни-ми, веселитися не хотілося, хоча ще півгодини тому радість виповнювала душу. Інґа неквапно піднялася крутими східцями на горище, яке вона слідом за дідусем називала горішньою палубою і любила тут сидіти у негоду. Тим часом на небо й справді почали заповзати важкі дощові хмари. А горище і дощ у Інґиній свідомості давно вже злилися воедино, як сонце і небо, вітер і дерева, жайворонок і весна.

Дощ на горищі сприймався зовсім інакше, аніж у кімнаті: удари крапель об покрівлю звучали гучніше й

урочистіше, вітер шумів хвацькіше й задержуватіше, а ковзання липових гілок по шиферу нагадувало про санки та лижі. Поступово душевна рівновага відновилася, повернулася в серце впевнена в собі радість, і дівчинка замріялась.

— Ну що це таке, — озвався з кутка хтось невидимий. — Хіба ж можна так галопувати?!

Проте, як уже було сказано не раз, голосам із порожнечі Інга давно перестала дивуватися.

— Покажетеся? — спокійно спитала вона, обернувшись на джерело звуку.

— А є потреба? — озвався невидимець.

— Непогано було б, — здвигнула Інга плечима.

— Ну, гаразд, — милостиво погодився невидимий співрозмовник, і за мить біля віконця вималювалася постать невисокого чоловіка з величезним планшетом у руках. На голові у нього була, як Інзі на перший погляд видалося, будівельна каска. Однак від будівельної вона відрізнялася двома великими накладками з безліччю закамарків, у яких стирчали олівці, ручки, лінійки, пензлики і ще бозна-що.

— А що це ви робите? — здивувалася Інга, помітивши, як вправно незнайомиць щось креслить на своєму планшеті.

— Картографую твої мрії, — відказав незнайомиць. — Я — спадковий картограф людських мрій Онірон Енергій. Можна просто — пан Оні.

Слово «оні» нагадало Інзі про японського чорта, викликавши усмішку. Артем Денисович якось на історії розповідав про вірування японців, про їхніх добрих і злих духів, що так не схожі на європейських. Ох, і дивні ж ті японці. І нечисть у них така сама дивна.

— Перепрошую, панянку, але я не маю жодного стосунку до дідьків з Країни Сонця, Що Сходить, — чемно вклонився пан Оні. — Хоча, звісно, і справді якось так смішно склалося.

— Я щось не второпаю: а як це мрії картографують? — спитала Інга, щоб якнайскоріше заглянути випадкове непорозуміння.

— От уявили ви собі якусь місцевість, а вона ж хоч і схожа на ту, що ви колись бачили, та тільки не така. Я й складаю карту. Мене до вас, між іншим, нещодавно приставили, бо ваш попередній картограф в істериці бився, коли ви собі помріяти збиралися.

Пан Оні навмання висмикнув з кишеньки на касці зелений олівець і блискавично зробив кілька штрихів, а потім точним вивіченим рухом засунув його на місце.

— І для чого все це картографування?

— Як ви не розумієте! — пан Оні аж зірвався з місця. — Ану ж бо хтось заблукає?! Що тоді? Ні, без карт не можна... Гаразд, я піду собі працювати, а то видимому якось воно важче... Ага, як буде карта потрібна, то ви мене гукніть подумки.

— Дякую, — сказала Інга, все ж не розуміючи, як їй можуть придатися карти мрій.

За кілька хвилин після зникнення пана Оні до Інги піднялася бабуся, і вони обидві сіли послухати шум дощу.